

NAŁOŻENIE MANDATU PRZEZ ORGAN PAŃSTWA OBCEGO NA POLSKĄ OSOBĘ FIZYCZNĄ ZA WYKROCZENIE POLEGAJĄCE NA PRZEKROCZENIU DOZWOLONEJ PRĘDKOŚCI. GŁOSA DO WYROKU TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI Z DNIA 7 KWIETNIA 2022 R., C-150/21

ALICJA PIOTROWSKA *

Streszczenie

Głosa dotyczy wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej C-150/21, w którym Trybunał zajął się rozwiązaniem problemu dogmatyczno-prawnego opartego na analizie wykładni pojęcia „orzeczenia” w rozumieniu art. 1 lit. a) ppkt (ii) decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW oraz pojęcia „sądu właściwego także w sprawach karnych”. Autorka podzieliła stanowisko Trybunału, który rozstrzygnął wątpliwości interpretacyjne Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi stwierdzając, że prawomocne orzeczenie nakładające karę pieniężną wydane przez organ innego państwa członkowskiego w stosunku do osoby fizycznej, która popełniła wykroczenie polegające na przekroczeniu dozwolonej prędkości w innym państwie członkowskim – należy uznać za orzeczenie od którego przysługuje odwołanie do „sądu właściwego także w sprawach karnych”.

Słowa kluczowe: pojęcie orzeczenia, sąd właściwy także w sprawach karnych, kara o charakterze pieniężnym, mandat za wykroczenie popełnione za granicą, decyzja ramowa w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym.

* mgr, uczestniczka seminarium doktoranckiego na II poziomie na Uczelni Łazarskiego w Warszawie (Polska), e-mail: alicjap507@gmail.com, ORCID: 0009-0001-6299-8318.

IMPOSITION OF A FINE BY AN AUTHORITY OF A FOREIGN STATE ON A POLISH INDIVIDUAL FOR A SPEEDING OFFENCE. GLOSS ON THE JUDGMENT OF THE COURT OF JUSTICE OF APRIL 7, 2022, C-150/21

Abstract

The gloss deals with the judgment of the Court of Justice of the European Union C-150/21, in which the Court addressed the solution of a dogmatic-legal problem based on an analysis of the interpretation of the concept of „judgment” within the meaning of Article 1(a)(ii) of Council Framework Decision 2005/214/JHA and the concept of „court having jurisdiction also in criminal matters”. The author shared the position of the Court, which resolved the interpretative doubts of the District Court for Lodz-Centre in Lodz, stating that a final decision imposing a fine issued by an authority of another Member State against an individual who committed a speeding offence in another Member State – should be considered a decision against which an appeal to a „court having jurisdiction also in criminal matters” is possible.

Keywords: the concept of adjudication, court also having jurisdiction in criminal cases, punishment of a pecuniary, nature mandate for an offense committed abroad, framework decision on the application of the principle of mutual recognition to financial penalties.

TEZA

Prawomocne orzeczenie nakładające karę o charakterze pieniężnym na osobę fizyczną wydane przez organ innego państwa członkowskiego w związku z popełnieniem wykroczenia polegającego na przekroczeniu dozwolonej prędkości w innym państwie członkowskim, od którego odwołanie rozpatruje najpierw prokurator podlegający zwierzchnictwu ministra sprawiedliwości, a następnie sąd – spełnia kryteria orzeczenia od którego przysługuje odwołanie do „sądu właściwego w sprawach karnych”.

WPROWADZENIE

Glosa dotyczy wyroku¹ Trybunału Sprawiedliwości UE, który poddaje wykładni art. 1 lit. a) ppkt (ii) decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym (Dz.U.UE.L.2005.76.16), zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. (zwanej dalej decyzją ramową 2005/214). Trybunał w wyroku poruszył problem dotyczący analizy pojęcia „orzeczenia” oraz „sądu właściwego także w sprawach karnych”. Decyzją ramową ma zastosowanie do prawomocnych orzeczeń nakładających na osobę fizyczną lub osobę prawną obowiązek uiszczenia określonej kwoty pieniężnej jako karę za popełnione przestępstwo bądź

¹ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2022 r., C-150/21, Dz.U.UE.C.2022/213/16.

wykroczenie. Decyzja obejmuje także sankcje o charakterze innym niż *stricte* karne, np. nakładane w postępowaniu administracyjnym. W związku z tym, że kary orzekane są przez właściwe organy państw członkowskich Unii Europejskiej, to w każdej sprawie należy badać istotę danej kary przez pryzmat przepisów państwa wydania orzeczenia.² Na podstawie decyzji ramowej można przekazywać do wykonania za granicą orzeczenia nakładające grzywnę, jedynie w przypadku, gdy stronie przysługiwało prawo skierowania sprawy do rozpoznania przez sąd karny. Wynika to z m.in. ze współpracy sądowej w sprawach karnych.³ W praktyce wykonanie omawianych kar następuje według zasady wzajemnego uznawania kar, zatem polski sąd przyjmuje do wykonania zagraniczne orzeczenie, bez badania, czy dany czyn faktycznie miał miejsce oraz nie określa na nowo kwalifikacji prawnej czynu.

STAN FAKTYCZNY

Do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wpłynął wniosek niderlandzkiego organu Centraal Justitieel Incassobureau, Ministerie van Justitie en Veiligheid (dalej zwane CJIB), w celu uznania i wykonania w Polsce kary pieniężnej nałożonej na D.B. w Niderlandach w związku z naruszeniem przez niego w dniu 5 stycznia 2020 r. przepisów ruchu drogowego, polegających na przekroczeniu dozwolonej prędkości. Wobec tego na D.B. nałożono mandat w wysokości 92 Euro. D.B. nie stawiał się na żadnym z wyznaczonych terminów posiedzeń, jak również nie przedłożył żadnego pisma w swojej sprawie. W wyniku niniejszego postępowania Sąd Rejonowy ustalił, że zgodnie z przepisami niderlandzkimi od wymierzonego przez CJIB mandatu karnego można w terminie sześciu tygodni złożyć odwołanie do kantonrechter (sądu rejonowego w Niderlandach). Natomiast, jeżeli sprawa dotyczy mandatu w wysokości 225 Euro lub powyżej, rozpoznanie sprawy przez sąd jest uzależnione od wniesienia kaucji stanowiącej równowartość wymierzonej kary.

PYTANIA PREJUDYCJALNE

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi na podstawie art. 267 TFUE⁴ zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości UE z pytaniami prejudycjalnymi „czy art. 1 lit. a) ppkt (ii) decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z 24.02.2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym należy interpretować w ten sposób, że prawomocne orzeczenie nakładające karę o charakterze pieniężnym na osobę fizyczną, wydane przez organ wydającego państwa członkowskiego inny niż sąd, w związku z popełnieniem przestępstwa

² zob. Hofmański, Sadzik, Zgryzek, *Kodeks*, t. 3, 2012, s. 877–878.

³ H. Kuczyńska, *Wspólny obszar postępowania karnego w prawie Unii Europejskiej*, Warszawa 2018.

⁴ Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dz.U.2004.90.864/2, art. 267.

lub wykroczenia w świetle prawa tego państwa członkowskiego stanowi „orzeczenie” w rozumieniu tego przepisu, w przypadku gdy uregulowanie tego państwa członkowskiego przewiduje, że odwołanie od tego orzeczenia rozpatruje najpierw prokurator podlegający zwierzchnictwu ministra sprawiedliwości, a następnie zainteresowany może wnieść sprawę do sądu właściwego także w sprawach karnych, po wydaniu przez prokuratora decyzji oddalającej to odwołanie?”

Trybunał Sprawiedliwości postanowił pytania rozpatrzyć łącznie.

STANOWISKO SĄDU REJONOWEGO DLA ŁODZI-ŚRÓDMIEŚCIA W ŁODZI

W niniejszej sprawie asumptem zwrócenia się z pytaniami prejudycjalnymi była wątpliwość Sądu Rejonowego, czy prokuratora w rozumieniu przepisów niderlandzkich można uznać za „sąd właściwy także w sprawach karnych” w rozumieniu art. 1 lit. a) ppkt (ii) decyzji ramowej 2005/214. Sąd odsyłający powołał się na art. 3, art. 20 ust. 3 decyzji ramowej 2005/214 oraz art. 6 TUE podnosząc, iż w niniejszej sprawie wykładnia pojęcia orzeczenia winna opierać się na ochronie praw podstawowych, uregulowanej w art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W mojej ocenie opinia Sądu Rejonowego w Łodzi jest jak najbardziej trafna, bowiem z samej decyzji ramowej wynika, iż nie narusza ona obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawnych zawartych w art. 6 Traktatu⁵. Sąd odsyłający oparł się na orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, które ma istotne znaczenia dla omawianej sprawy. Wynika z niego, że w celu zachowania rzetelności postępowania sprawę powinien rozpoznać bezstronny sąd, który nie wykazuje cech zależności od władzy wykonawczej⁶. Ponadto istotne jest w tym względzie, aby nie występowały nadmierne bariery fiskalne czy prawne, które mogłyby utrudnić dostęp do takiego sądu. Przy czym podniesiono, że zgodnie z przepisami niderlandzkimi, w przypadku gdy wystawiony jest mandat na kwotę 225 Euro lub wyższą, warunkiem rozpoznania odwołania przez sąd jest uiszczenie przez zainteresowaną osobę kaucji stanowiącej równowartość tej kwoty. W mojej ocenie Sąd Rejonowy w Łodzi wyciągnął słuszne wnioski, które w pełni podzielam, bowiem ww. niderlandzka zasada z całą pewnością zniechęca oraz może stanowić barierę materialną, aby odwołać się od takiego orzeczenia. Należy wskazać, iż kwota 225 Euro w przeliczeniu na polską walutę stanowi 965,25 zł⁷, zatem nie jest to mała suma, którą każdy zainteresowany mógłby uiścić jednorazowo, aby dochodzić swoich praw.

⁵ Decyzja Ramowa Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym z dnia 24 lutego 2005 r. (Dz. Urz.UE.L Nr 76, s. 16), art. 3.

⁶ zob. wyroki ETPCz z dnia 23 czerwca 1981 r. w sprawie *Le Compte, Van Leuven i De Meyer* przeciwko Belgii, CE:ECHR:1981:0623JUD000687875; a także z dnia 29 kwietnia 1988 r. w sprawie *Belilos* przeciwko Szwajcarii, CE:ECHR:1988:0429JUD001032883.

⁷ Kwota zgodnie ze średnim kursem NBP na dzień 15.03.2024 r., <https://nbp.pl/statystyka-i-sprawozdawczosc/kursy/tabela-a/>.

W dalszych rozważaniach Sąd odsyłający stwierdza, że w niderlandzkim porządku prawnym nie można uznać prokuratora za „sąd właściwy także w sprawach karnych” w rozumieniu art. 1 lit. a) ppkt (ii) i (iii) decyzji ramowej 2005/214. Sąd wskazuje, że jeżeli prokurator nie uwzględni złożonego przez zainteresowaną osobę odwołania od orzeczenia CJIB, które następnie zostaje wniesione do kantonrechter (sądu rejonowego) to nie zostaje spełnione wymaganie, według którego orzeczenie wydane przez inny organ państwa niż sąd zostało wniesione do „sądu właściwego także w sprawach karnych”. Sąd Rejonowy w Łodzi analizując omawiane zagadnienie oparł powyższe wnioski, m.in. na podstawie orzecznictwa TSUE, w którym to Trybunał wykluczył możliwość, aby prokurator krajowy mógł być uznany za „wydający nakaz organ sądowy” – w sytuacji, gdy prokuratura państwa członkowskiego jest narażona na ryzyko podlegania, bezpośrednio lub pośrednio, indywidualnym poleceniom lub instrukcjom ze strony organu władzy wykonawczej, takiego jak minister sprawiedliwości, w ramach podejmowania decyzji w sprawie wydania europejskiego nakazu aresztowania⁸. Z powyższym tokiem rozumowania autorka nie zgadza się, ponieważ jak wynika z ustaleń Sądu, nawet gdyby prokurator nie uwzględniałby odwołania, to zainteresowany podmiot może złożyć takie odwołanie do tamtejszego sądu rejonowego. Powyższe przełożę na grunt polskiego procesu karnego. W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że w polskim porządku prawnym konstytucyjnym prawem każdego człowieka jest m.in. prawo do obrony, jak również wyróżniamy zasadę dwuinstancyjności (art. 30, 78, 176 ust. 1 Konstytucji RP). Ponadto konstytucyjny standard dwuinstancyjności postępowania sądowego realizowany jest przez art. 425 § 1 k.p.k. Z kolei w art. 465 § 2 wprowadzono zasadę, że sąd właściwy do rozpoznania sprawy rozpoznaje zażalenia na postanowienia prokuratora, chyba że ustawa stanowi inaczej⁹. Przepis ten statuuje zasadę nadzoru instancyjnego sądu nad postępowaniem przygotowawczym odnośnie do postanowień wydanych przez prokuratora¹⁰. W przypadku tego rodzaju zażeń należy uwzględnić aspekt procesowy oraz zasady organizacji prokuratury, tj. zasada indyferencji, substytucji, dewolucji i hierarchicznego podporządkowania¹¹. Omawiana sytuacja dotyczy zarówno postanowień wydanych przez prokuratora, jak i postanowień, które prokurator zatwierdził, np. postanowienie Policji o odmowie wszczęcia dochodzenia, o umorzeniu dochodzenia oraz o jego zawieszeniu¹². Ustawodawca przewidział również wyjątek od tej zasady. Oznacza to, że przypadku gdy ustawa przewiduje zażalenie na postanowienie prokuratora i nie wskazuje, że rozpoznaje je prokurator nadrzędny albo prokurator bezpośrednio przełożony, to zażalenie przysługuje do sądu. Przekładając powyższe na grunt

⁸ Wyrok z dnia 27 maja 2019 r., OG i PI (Prokuratury w Lubece i w Zwickau), zob. C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, pkt 90.

⁹ Art. 465 § 2 k.p.k. Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego, (Dz.U. z 2024 r. poz. 37).

¹⁰ D. Świecki (red.), *Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany*, LEX/el. 2024.

¹¹ D. Świecki (red. Skorupka), *Komentarz do art. 465 Kodeksu Postępowania Karnego*, wyd. 6, 2023.

¹² Art. 325e § 1 i 2 k.p.k.

omawianego orzeczenia oraz rozważań Sądu Rejonowego w Łodzi – podmiot zainteresowany nawet w sytuacji, gdy w pierwszej kolejności zażalenie rozpatrywałby prokurator nadrzędny albo bezpośrednio przełożony to i tak tryb ten realizuje zasadę dwuinstancyjności postępowania.

Sąd odsyłający wskazał także, iż decyzja ramowa przewiduje możliwość odwołania się do sądu w sposób bezpośredni, bez konieczności uprzedniego wyczerpania jakiegokolwiek innej procedury. Posługując się wykładnią literalną podzielam powyższe twierdzenie, bowiem art. 1 lit. a) ppkt (ii) decyzji ramowej 2005/214 stanowi, że „orzeczenie” oznacza prawomocne orzeczenie nakazujące osobie fizycznej lub prawnej uiszczenie kary o charakterze pieniężnym, wydane przez organ państwa wydającego innego niż sąd w odniesieniu do przestępstwa lub wykroczenia zgodnie z prawem państwa wydającego, pod warunkiem że dana osoba miała możliwość skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez sąd właściwy także w sprawach karnych. Wobec tego decyzja ramowa nie zobowiązuje do spełnienia określonych przesłanek bądź wymogów skorzystania z wszelkich dostępnych form i procedur odwoławczych. Jedynym warunkiem stawianym przez ustawodawcę unijnego jest to, żeby podmiot miał możliwość skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez „sąd właściwy także w sprawach karnych”. W niniejszej sprawie kluczowe zatem było ustalenie, czy niderlandzki sąd rejonowy (kantonrechter) można zakwalifikować jako „sąd właściwy także w sprawach karnych”. Zagadnienie to poddał analizie Trybunał, co zostało opisane poniżej.

ARGUMENTACJA TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI

Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że w omawianym postępowaniu, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy należy przyjąć, iż zastosowanie znajdzie art. 1 lit. a) ppkt (ii) decyzji ramowej 2005/214, a nie art. 1 lit. a) ppkt (iii) tej decyzji ramowej. Choć oba te przepisy zawierają co samo wymaganie w postaci „możliwości skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez sąd właściwy także w sprawach karnych” przez zainteresowany podmiot. Jednocześnie Trybunał kilkakrotnie odwołuje się do wyroku C-60/12¹³, bowiem zostały w nim poruszone istotne kwestie dla przedmiotowej sprawy, o których już orzekł. TSUE badał już m.in. – czy prawo do środka zaskarżenia jest zagwarantowane bez względu na obowiązek poszanowania uprzedniego postępowania administracyjnego, zanim sprawa zostanie rozpoznana przez sąd właściwy także w sprawach karnych w rozumieniu decyzji ramowej 2005/214. W tym zakresie rozstrzygnął, że art. 1 lit. a) ppkt (iii) tej decyzji ramowej nie wymaga, by sprawa mogła być bezpośrednio przedłożona takiemu sądowi. Trybunał Sprawiedliwości poddawał już wcześniej wykładni pojęcie „sądu właściwego także w sprawach karnych”, orzekając, że w celu dokonania oceny, czy organ przewidziany w uregulowaniu krajowym posiada charakter takiego sądu, należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności, takich jak podstawa prawna tej instytucji, jej stały charakter, obligatoryjny charakter jej jurysdykcji, kontrydiktoryjność postępowania,

¹³ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 listopada 2013 r., C-60/12, LEX nr 1385964.

stosowanie przez tę instytucję przepisów prawa oraz jej niezawisłość. Podniósł również, iż opisywane sformułowanie stanowi autonomiczne pojęcie prawa Unii, a jego wykładni należy dokonywać w taki sposób, że w zakres tego pojęcia wchodzi każdy sąd, który stosuje postępowanie posiadające zasadnicze cechy postępowania karnego, a w szczególności jest właściwy do badania zarówno okoliczności faktycznych, jak i prawnych i stosuje postępowanie o charakterze karnym, które podlega odpowiednim gwarancjom proceduralnym w obszarze prawa karnego. Trybunał wskazał, że decyzja ramowa znajduje zastosowanie także do kar o charakterze pieniężnym wymierzonym przez organy administracyjne. Wobec tego orzekł, że można wymagać, stosownie do specyficznych rozwiązań systemów sądowych państw członkowskich, by miał miejsce uprzedni etap administracyjny, jednakże dostęp do sądu właściwego także w sprawach karnych w rozumieniu decyzji ramowej nie powinien podlegać warunkom, które czynią go niemożliwym lub nadmiernie utrudnionym¹⁴.

KOMENTARZ AUTORA

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w niniejszej sprawie główne postępowanie dotyczyło sytuacji, w której państwo członkowskie Unii Europejskiej – Niemcy wystąpiło do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi o wykonanie prawomocnego orzeczenia organu CJIB o karach o charakterze pieniężnym. Podstawą prawną jaką winien zastosować sąd rejonowy jest art. 611 ff k.p.k. w zw. z decyzją ramową 2005/214. Przepis ten implementuje art. 4 ust. 6, art. 6, art. 9 ust. 1 oraz art. 14 lit. a decyzji ramowej¹⁵. Na gruncie omawianej sprawy na D.B. została nałożona kara o charakterze pieniężnym wynosząca 92 Euro, w związku z naruszeniem przepisów ruchu drogowego – przekroczeniem dozwolonej prędkości. W polskim porządku prawnym przekroczenie dozwolonej prędkości stanowi wykroczenie stypizowane w art. 92a k.w. Przepis art. 611 ff k.p.k. znajduje również zastosowanie do wykroczeń, w myśl art. 116b § 1 k.p.w. Zgodnie z obowiązującymi przepisami sąd rejonowy nie bada zasadności otrzymanego orzeczenia, a niezwłocznie przystępuje do jego wykonania, co do zasady według przepisów prawa polskiego¹⁶.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Łodzi powziął wątpliwości interpretacyjne. Podłożem wątpliwości była regulacja niemiecka, według której odwołanie od orzeczenia CJIB o wymierzeniu kary jest rozpatrywane przez prokuratora podlegającego zwierzchnictwu ministra sprawiedliwości, a następnie zainteresowany może odwołać się od decyzji tego prokuratora do kantonrechter (sądu rejonowego).

Według mnie wyrażony w uzasadnieniu wyroku pogląd Trybunału Sprawiedliwości jest słuszny oraz trafny. Przeanalizował on w szczególności kwestie dogma-

¹⁴ Ibidem.

¹⁵ Uzasadnienie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, druk sejmowy nr 458, s. 13.

¹⁶ Zob. M. Burdzik, *Komentarz do Kodeksu postępowania karnego*, art. 611 ff, Lex, 2023.

tyczne związane z pojęciem „sądu właściwego także w sprawach karnych” oraz prawidłowo dokonał subsumpcji stanu faktycznego z przepisami prawa. Trybunał stwierdził, że kantonrechter (sąd rejonowy), może orzekać w kwestiach prawnych i faktycznych, a także w przedmiocie proporcjonalności wystawionego mandatu w stosunku do popełnionego wykroczenia, ponieważ postępowanie przed tym sądem podlega odpowiednim gwarancjom proceduralnym w sprawach karnych. W szczególności gwarancje te dotyczą sposobu, w jaki zainteresowany może zapoznać się z dokumentami dotyczącymi sprawy, wysłuchania zainteresowanego na rozprawie, na którą jest on wezwany, możliwości otrzymania wsparcia prawnego lub bycia reprezentowanym, przesłuchania świadków i biegłych oraz skorzystania z pomocy tłumacza. Tym samym zakwalifikował kantonrechter (sąd rejonowy) jako „sąd właściwy także w sprawach karnych” w rozumieniu art. 1 lit. a) pkt (ii) decyzji ramowej 2005/214¹⁷. Podzielam stanowisko Trybunału, bowiem przekładając powyższe na grunt polskich przepisów, również wyróżniamy niezbędne kryteria w postępowaniu karnym oraz zasady którymi się kierujemy. W Polsce wyróżniamy zasady procesu karnego, m.in. prawo do sądu, prawo do obrony, do informacji, zasadę legalizmu, skargowości, prawdy materialnej, jawności. Zasady te są społecznie ważne oraz stanowią wytyczne wyznaczające istotę, kształt oraz kierunki przebiegu procesu karnego. Skoro Trybunał na podstawie akt sprawy stwierdził, że niderlandzki kantonrechter prezentuje i gwarantuje powyższe wartości, to w moim przekonaniu w pełni zasadnie orzekł, iż należy go zakwalifikować jako „sąd właściwy także w sprawach karnych”.

W moim przekonaniu Sąd Rejonowy w Łodzi w pytaniu prejudycjalnym podniósł istotną kwestię dotyczącą przepisów niderlandzkich, według których w przypadku, gdy wystawiony mandat na kwotę 225 Euro lub wyższą, rozpoznanie odwołania przez sąd jest uzależnione od złożenia przez tego zainteresowanego kaucji stanowiącej równowartość tej kwoty. TSUE nie odniósł się do tej części pytania oraz nie podjął rozważań w tym przedmiocie, argumentując, że okoliczność ta nie ma znaczenia dla niniejszej sprawy, ponieważ w postępowaniu głównym D.B. został ukarany mandatem w wysokości 92 Euro. Zważając na cel oraz funkcje orzecznictwa TSUE, podzielam odmowę poruszenia powyższego zagadnienia przez Trybunał, bowiem jego zadaniem jest udzielenie odpowiedzi sądowi odsyłającemu w ten sposób, aby mógł wydać rozstrzygnięcie w konkretnej sprawie, w konkretnym postępowaniu. Natomiast kwestia podniesiona przez Sąd Rejonowy w Łodzi nie dotyczyła bezpośrednio sporu, który zawisł w postępowaniu głównym z uwagi na nałożenie przez CJIB kary mniejszej niż 225 Euro. Nie mniej jednak należałoby podzielić wątpliwości Sądu odsyłającego oraz konsekwencje jakie niesie za sobą regulacja dotycząca wniesienia równowartości kwoty 225 Euro lub wyższej w sytuacji, gdy podmiot chciałby skorzystać z prawa do wniesienia odwołania. Jak już powyżej wskazano, moim zdaniem przepis ten stwarza warunek, który może znacznie utrudniać dostęp do drogi odwoławczej.

¹⁷ C-150/21, pkt 43-44.

BIBLIOGRAFIA

- Buczma S., *Zasada wzajemnego uznawania orzeczeń między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej*, *Ius Novum* 2/2009
- Burdzik M., *Komentarz do Kodeksu postępowania karnego*, LEX/El. 2023
- Górski A., *Komentarz do Kodeksu postępowania karnego* (red. Sakowicz), wyd. 10, 2023
- Kuczyńska H., *Wspólny obszar postępowania karnego w prawie Unii Europejskiej*, Warszawa 2018
- Nita-Świątłowska B., *Komentarz do Kodeksu postępowania karnego* (red. Skorupka), wyd. 6, 2023
- Świecki D. (red. Skorupka), *Komentarz do Kodeksu Postępowania Karnego*, wyd. 6, 2023
- Świecki D. (red.), *Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany*, LEX/el. 2024

